

Publicerad 2007-03-22 22:30 av ...-Undrar-...

Så uppstod det...

En gång, rätt så länge sedan, den där lilla figuren uppstog.

Några dagar gick, sedan några veckor. Veckorna blev till månader, och månaderna till år...

I flera år väntade den där lilla figuren, väntade på något som skulle hända.

-Snart sker det.

sa den till sig själv gång på gång, men något hände aldrig.

I sinnom tid förstog figuren att den var skapad för att leva ensam. Att det alltid bara skulle vara dens spegelbild och ingen annan i dens närvaro.

Åren gick och figuren blev allt äldre, i sin frustration blev den också mer svartsynt, mer än vad man kunde föreställa sig.

-Att ensamheten kunde ligga i grunden till något sådant...

Det var vad figurer sade till varandra bakom den där lilla figurens rygg.

Figuren blev allt mer svartsynt och mer aggressiv av sig. Till slut var hela den så svart att ingen, hur hårt dom än försökte (inte för att någon gjorde det), kunde nå in till figurens hjärta.

Det sades att hjärtat hede förvandlads till sten, några trodde inte på det ryktet utan trodde att hjärtat hade eldats upp av onskan i figuren själv och blivit till aska.

Men det var bara figuren själv som visste att hans hjärta var borta, nu och för alltid.

I sin ilska, till alla och allt runtomkring sig, hade figuren slitit ut hjärtat ur sitt bröst och begravt det inne i den djupaste och svartaste skog man kunde föreställa sig.

Figuren hade längre inget hjärta och inga kännsior för någon eller något.

Den sågs nu som den elakaste av dom alla och kallades Djävulen.

Djävulen slavade alla runtomkring sig, och lät ingen få något mer än vad han själv hade.

Han var egoistisk, svartsynt och hade inga kännsior alls.

En liten figur djupt inne i skogen vandrade, såg med häpnad en skylt med en text hon aldrig skådat, hon började läsa, även fast hon egentligen inte ville:

-Mitt hjärta ligga i denna grav ska, plocka inte upp det, låt det bara va!

Figuren blev både nyfiken och väldigt rädd, det här var den första skylt den läst som var så konstigt skrivet. Figuren började gräva fram hjärtat ur graven, lade det försiktigt i en filt och tog med det tillbaka till Helvetet.

Djävulen såg vad den lilla figuren hade i filten och beordrad den till döds.

-Men snälla Djävulen jag var bara rädd, rädd att en liten figur, nån av oss.

Hon gjorde en gest mot alla små figurer i Helvetet.

---skulle vara så ensam, så frustrerad, att den inte ville ha sitt eget hjärta kvar i sitt bröst.

-Jag struntar i varför du var rädd!

Röt Djävulen till den lilla figuren

-Jag dömmar dig till döds bara för att du tog med mitt hjärta tillbaka hit, till Helvetet. Får jag tillbaka det nu så får jag också tillbaka mina känslor, och det vill jag inte!

Fortsatte den skrika till figuren.

-Jag vill inte ha mina känslor tillbaka, då blir jag snäll och får ett samvete. Ni förtjänar inte en herre som har känslor och samvete. Ni var grym mot mig i alla mina dagar som ung, ni lämnade mig ensam och utanför.

Nu kommer ni få lida resten av era små ynkliga liv som straff.

Djävulen lät döda figuren,

och förstörde hjärtat med sina egna händer. Sedan härskade han och lät döda i Helvetet i all evighet, och gör det än idag.

Må den stackars lilla figuren vila i frid

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren ...-Undrar-... med Poeter.se id #12080 innehar upphovsrätten